

Sygn. akt III CNP 23/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D. S. i Stowarzyszenia [x] "Z." w K.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (....)  
o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 19 października 2016 r.,  
na skutek skargi powodów  
o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, oddala wniosek  
pełnomocnika strony powodowej o przyznanie wynagrodzenia  
z tytułu pomocy prawnej udzielonej stronie powodowej z urzędu  
oraz odstępuje od zasądzenia kosztów postępowania między  
stronami.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zadośćuczynienie z powodu naruszenia dóbr osobistych oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 października 2013 r.

Powodowie wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując na art. 241, 242, 381 i 386 k.p.c. z którymi wyrok jest niezgodny. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody powodowie wskazali na nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania powódki D.S., co pozbawiło stronę powodową możliwości uzyskania zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. oznacza jego niezgodność z prawem materialnym (przedmiotowym), czyli przepisem prawa pozytywnego (obowiązującego), z którym koliduje zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie co do istoty sprawy. Wyrok, w którym orzeczono o zasadności roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia, nie może być zatem sprzeczny (niezgodny) z art. 241, 242, 381 i 386 k.p.c.

Zresztą tylko w szczególnie wyjątkowych wypadkach naruszenie przepisu prawa procesowego może uzasadniać niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2014 r., III CNP 36/13, nie publ., z dnia 17 czerwca 2015 r., III CNP 4/15, nie publ. oraz z dnia 8 grudnia 2015 r., III CNP 23/15, nie publ.).

Z tych względów nie wykazano okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi jako oczywiście bezzasadny, daleki od wymagań stawianych przez ustawę, nie uzasadnia przyznania kosztów „pomocy” prawnej udzielonej z urzędu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72 lub z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZ 69/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 12).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.).

